

Устодони кафедра

Мисбоҳиддини Нарзиқул (19.09.1970, деҳаи Артуҷи ноҳияи Панҷакент), номзади илмҳои филологӣ (1997), дотсент (2005), доктори илмҳои филологӣ (2010), профессор (2011), узви Иттиҳодияи нависандагони Тоҷикистон (2010), мунаққид ва адабиётшинос, Аълочии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон (1997), барандаи Ҷоизаи ба номи Исмоили Сомониي Кумитаи кор бо ҷавонони назди Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон (1999)), бо Ифтихорномаи Вазорати маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон сарфароз гардонид (2007).

Мисбоҳиддини Нарзиқул фаъолияти кориашро пас аз хатми аълои Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон (ҳоло ДМТ) дар соли 1993 аввал ба сифати аспирант, баъд ассистент, дотсент ва профессор дар кафедраи таърихи адабиёти тоҷики ҳамин Донишгоҳ то кунун идома дода истодааст. Аз ноябри 2002 то октябри 2007 ба ҳайси ҷонишини декани факултет оид ба илм фаъолият дошт ва айни замон низ (аз соли 2012) вазифаи мазкурро ба ўҳда дорад. Ҳамчунин, сарвари Шӯрои олимони ҷавони факултети филологияро аз соли 1997 то 2007 ва Шӯрои марказии Ҷамъияти илмии донишҷӯёни ДМТ-ро аз соли 2000 то 2007 ба ўҳда дошт.

Дар ин фосила ду маротиба ба ҶИЭ сафар карда, бори аввал ба муддати як моҳ ва дафъаи дуюм панҷ моҳ ба сифати бозомӯзи забон ва адабиёти форсӣ (тоҷикӣ) дар донишгоҳҳои Шаҳид Биҳиштӣ ва Тарбиятмударриси Техрон ба таҳсил ва тадқиқмашғул ва аз 1-уми сентябри соли 2007 то феввали 2010 докторанти кафедраи таърихи адабиёти тоҷики ДМТ буд.

Соли 1997 дар мавзӯи “Адабиётшиносии форсии тоҷикӣ дар асрҳои XIII-XIV” (таҳти роҳбарии профессор Х.Шарифов) рисолаи номзадӣ ва соли 2010 дар мавзӯи “Эъҷози хусравӣ”-и Амир Хусрави Деҳлавӣ” ва суннатҳои номанигорӣ дар таърихи адабиёти форсии тоҷикӣ (асрҳои X-XIV)” (мушовири илмӣ: профессор Худой Шарифов) рисолаи докторӣ дифоъ кардааст.

Бо роҳбари профессор Мисбоҳиддини Нарзиқул 1 нафар рисолаи номзадӣ ҳимоя намудааст ва 7 нафар аспиранту унвонҷӯёни ватанию хориҷӣ корҳои илмӣ-тадқиқотӣ анҷом медиҳанд.

Миқдори мақолаву рисолаҳои илмию адабии профессор Мисбоҳиддини Нарзиқул беш аз 100 буда, дар дохил ва хориҷ аз Тоҷикистон- дар Эрон, Покистон, Афғонистон чоп шудаанд. Ба қалами ӯ 4 монография, 1 маҷмӯаи мақолаҳои илмӣ-интиқодӣ, 2 китоби дарсӣ, 1 дастури таълимӣ ва дигар таълифоти илмӣ, илмӣ-методӣ ва оммавӣ тааллуқ дорад.

Номгӯйи таълифоти асосии профессор Мисбоҳиддини Нарзиқул инҳоянд:

1. Таърих ва назарияи номанигорӣ (Душанбе: Сино, 2009.- 140 саҳ.);
2. “Эъҷози Хусравӣ” ва мақоми он дар таърихи афкори адабии форсии тоҷикӣ (Душанбе: Сино, 2009.- 176 саҳ.);
3. Авзони ашъори Рӯдакӣ (Душанбе: Сино, 2008.- 96 саҳ.);
4. Ҷойгои сухан (Душанбе: Адиб, 2006.- 224 саҳ.);
5. Муқаддимаи шеършиносӣ (вазни шеър) (Душанбе: Сино, 2004.- 80 саҳ.);
6. Фурӯғи асти (зиндагинома, баррасӣ ва нақди ашъори Лоиқ) (Душанбе: Адиб, 2002.- 120 саҳ.);
7. Адабиётшиносии форсӣ-тоҷикӣ дар асрои XIII-XIV (Душанбе: Адиб, 1998.- 112 саҳ).

Солеҳов Мирзо (тав. 15.03.1950, ноҳияи Ваҳдат) адабиётшинос, номзоди илми филология (1987), дотсент (1989). Хатмкардаи ДДТ (1973). Фаъолият ба ҳайси муҳаррири илмӣ дар сарредаксияи илмии Энциклопедияи Советии тоҷик (1973-1974) оғоз гардида, баъд ба ДДТ гузашта, солҳои 1975-85 мудири кабинети адабиёт ба номи Ҷомӣ, 1985-1987 ассистенти кафедраи таърихи адабиёти тоҷик, 1987-1989 муаллими калон, 1989-дотсент ва аз соли 2009 мудири кафедра аст.

Солеҳов тавҷам бо омӯзишу таҳқиқи масоили гуногуни адабиётшиносӣ, инчунин дар таҳияи осори манзуми мансури

адибони форс-тоҷик саҳм дорад: “Рубоиёти Хоқони Шарвонӣ”, Д., ; “Анвори Сухайлӣ” (Дар китоби “Дурдонаҳои наср”. Ҷ. 3, Д.: Адиб, 1993); “Саноии Ғазнавӣ”, “Рубоиёт” (Бо ҳаммуаллифии профессор М. Имомов), Д., 2006; “Дар боғи рӯшноӣ” (Таҳияи сарсухан ва матни шарҳу тавзеҳоти Аҳмад Маҳдии Домғонӣ бар “Ҳадиқат-ул-ҳақиқат ва шарифат-ул-тариқат”-и Ҳаким Саноии Ғазнавӣ). Д., Ирфон, 2006; “Гулчини андарзҳои Мавлавӣ аз “Маснавии маънавӣ”. Д., 2008 ва ғайраро бо шарҳу тавзеҳот ва таҳияи мутун мунташир сохтааст.

Барои макотиби олии ва дабистонҳои китобҳои дарсӣ, васоити таълиму дастурҳои методӣ таълиф намудааст. Аз ҷумла: “Арӯз ва омӯзиши он”. Д.: Илм ва ҳаёт. 2005; “Адабиёти тоҷик барои синфи 10” (Бо ҳамроҳии проф. У. Тоиров ва Р. Шарифов) Д., 2008; “Адабиёти тоҷик барои синфи 10. Баёз. (Бо ҳамроҳии проф. Тоиров ва Н. Маҳмадхоча)”. Техрон. 2010 ва ғайра. Теъдоди мақолаҳои илмӣ, илмии омавӣ, методӣ, ки дар маҷмӯаҳои дастҷамъӣ ва маҷаллаю рӯзномаҳо ба таърифи расонидааст, бештар аз 200-тост. Дорандаи сарисинагии “Аълоҷии маорифи Тоҷикистон” (2010).

Ос.: Шоири тавоно.-Д.: Ирфон, 1990; Андеша ва маърифати адабӣ. Д.: 2001; Арӯз ва омӯзиши он. Д.: 2005; Дар ҳарими суҳансанҷӣ. Д.: 2011.

Тоиров Урватулло (Урватуллои Тоир, тав. 10.05.1942, деҳаи Ҳаймаҳмадии ноҳияи Файзобод), адабиётшинос, доктори илми филология (1997), профессор (1998). Хатмкардаи ДДТ (1966). Фаъолияти меҳнатияш ба ҳайси рӯзноманигор дар рӯзномаи “Маориф ва маданият” (1966-1967) оғоз гардида, баъд ба Сарредаксияи илмии Энциклопедияи Советии тоҷик гузашта, ба ҳайси муҳаррири калони илмӣ ва мудирӣ редаксияи “Луғатнома ва нашри луғатҳои дузабона” то соли 1990 фаъолият кардааст. Сипас ба кори ДМТ гузашта, солҳои 1990-1991 дотсент, солҳои 1994-1996 мудирӣ кафедраи фолклоршиносӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик, аз с. 1998 профессори кафедраи таърихи адабиёти тоҷик ва дар айни замон, солҳои 2002-2006 вазифаи сардабири маҷаллаи “Маърифат”-ро ба ҷо овард. Аз соли 1997 профессори Донишқадаи исломии Тоҷикистон ба номи Имоми

Аъзам-Абӯҳанифа низ мебошад. Ҳамзамон, солҳои 2006-2008 сармуҳаррири “Энсклопедияи ДДМТ” буд.

Т. ғайр аз масъалаҳои умумии адабиётшиносӣ, ба таҳқиқи соҳаҳои камомӯхташудаи илми адабиётшиносӣ чун арӯз, қофия ва бадеъ тадқиқоти судманд анҷом додааст. Инчунин, дар ҳамин замина матни чанд асари гаронбаҳои адабиётшиносии форс-тоҷик, аз қабилӣ “Чаҳор мақола”-и Низомии Арӯзии Самарқандӣ (1986, ҳамроҳи профессор Худой Шарифов), “Ал-мӯъҷам”-и Шамси Қайси Розӣ (1991), “Меъёр-ул-ашъор”-и Насируддини Тӯсӣ (1992), “Фунун ва саноеи адабӣ”-и Ваҳидиёни Комёр (1995), “Бадоеъ-ул-афкор”-и Ҳусайн Воизи Кошифӣ (2007), “Рисолаи рубоӣ”-и Мулло Саъдуллоҳ (2007) ва ғайраро бо таҳқиқ ва шарҳу тавзеҳ, таҳияву нашр кардааст. Ҳамзамон барои донишгоҳҳои олии (“Назмшиносӣ”, ҳамроҳи проф. Худой Шарифов; “Таърихи адабиёти тоҷик” Ҷ. 1, 2010, ҳамроҳи дотсент Солеҳов М.) ва мактабҳои миёна чанд китоби дарсӣ ва дастурҳои таълимӣ (“Барномаи таълими адабиёти тоҷик”) барои синфҳои 5-11, Д., 2006 (ҳамроҳи профессор Х. Шарифов), “Адабиёти тоҷик” барои синфи 7., Д., 2008 (ҳамроҳи Мӯсоев М), “Адабиёти тоҷик” барои синфи 10. Д., 2010 (ҳамроҳи М. Солеҳов ва Р. Шарифов), “Баёзи адабиёти тоҷик”. Техрон, 2011 (ҳамроҳи М. Солеҳов) таълиф кардааст. Миқдори мақолаҳои илмию тадқиқотӣ ва методиаш, ки дар “Энсклопедияи советии тоҷик” (ҷилдҳои 1-8), “Энсклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик” (ҷилдҳои 1-3), “Энсклопедияи олимони Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистон”, “Донишномаи Рӯдакӣ” (ҷилдҳои 1-3), “Энсклопедияи миллии тоҷик”, (ҷилдҳои 1-2), маҷмуаҳои дастҷамъӣ ва маҷаллаву ҳафтаномаҳо ба таъбъ расидаанд, аз 919 адад бештар аст. Муддати шаш сол аст, ки ба маҳфили илмии “Таҳлили каломии манзум” роҳбарӣ мекунад. Т. аз соли 1998 узви Шӯрои олимони ДМТ доир ба ҳимояи рисолаҳои номзадӣ ва докторӣ буда, ба 3 аспирант роҳбарӣ кардааст. Аз соли 1969 узви Иттифоқи журналистони Тоҷикистон мебошад. Дорандаи нишони сарисинагии “Аълочии маорифи халқи Тоҷикистон” (2002). Бо Грамотаи фахрии Шӯрои Олии ҶТ (1988) ва медали “Нишони фахрӣ” (2002) мукофотонида шудааст.

Ос.: Фарҳанги истилоҳоти арӯзи Аҷам. Д., 1991; Қомуси қофия ва арӯзи шеъри Аҷам. Д., ҷ.1, 1994; Таҳқиқ ва таълими арӯз. Д., 1995; Фарҳанги истилоҳоти қофия. Д., 1997; Офтобе дар миёни сояе (ду

қисм). Д., 1999; Каломи манзум. Д., 2005; Анвоъ ва авзони шеърӣ халқии тоҷикӣ. Д., 2007; Роҳе ба сӯи ғафлат. Д., 2007; Мавлави Рум хуб бидонад арӯз. Д., 2007; Адабиёти тоҷик (китоби дарсӣ барои синфи 10, ҳамроҳи М. Солеҳов) Д., 2010; Таърихи адабиёти тоҷик, ҷ.1. (ҳамроҳи М. Солеҳов), Д., 2010; Баёзи адабиёти тоҷик. Техрон, 2011 (ҳамроҳи М. Солеҳов; Адабиёти тоҷик (китоби дарсӣ барои синфи 7, ҳамроҳи Мӯсоев М.), Д., 2013; Меъёр ва андозаҳои шеър. Д., 2013.

МАҚСУДОВ

БАДРИДДИН (31.05.1956,

ш.Конибодом), номзади илми филология (1992), дотсент (2000), доктори илми филология (2007), профессор (2010), адабиётшинос, Аълочии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон (1997), бо Нишони сарисинагии ИЛКҶУ (1985), Грамотаи Фаҳрии Вазорати мактабҳои олии ва миёнаи махсуси РСС Тоҷикистон (1987) сарфароз гардонида шудааст.

Мақсудов Б. соли 1978 пас аз бо дипломи аъло хатм намудани факултети филологияи тоҷики УДТ (ҳоло ДМТ) фаъолияти кориашро аз лаборанти калони кабинетҳои Ҷомии УДТ оғоз кард. Аз 11 январи соли 1981 то 11 феввали соли 1985 дар Ҷумҳурии Демократии Афғонистон ба сифати тарҷумон кор кард. Пас аз бозгашт ба вазифаи мудири кабинетҳои Ҷомии УДТ таъин шуд ва ҳамзамон ба аспирантураи шӯъбаи ғоибона дохил шуда, онро соли 1989 хатм намуд. Худи ҳамон сол дар асоси озмун ба вазифаи ассистенти кафедраи методикаи таълими забон ва адабиёти тоҷик интихоб гардид. Аз 04 апрели соли 1991 то ҳол дар кафедраи таърихи адабиёти тоҷик фаъолият дорад. Моҳи феввали соли 1992 рисолаи номзадиашро дар мавзӯи «Камоли Хучандӣ ва хусусиятҳои асосии ғоявию бадеии ғазалиёти ӯ» дифоъ намуд ва сазовори дараҷаи илмии номзади илми филология (27.02.92) гашт. Аз 29 марти 2000 бо қарори Вазорати маорифи Федератсияи Русия (№ 238-д) ба ӯ унвони илмии дотсент дода шуд.

Мақсудов Б. 07 ноябри 2007 дар мавзӯи «Фаҳруддини Ироқӣ ва мақоми ӯ дар таърихи адабиёти форсу тоҷик» диссертатсияи докторӣ дифоъ намуд ва бо қарори ВАК Федератсияи Русия (№ 34д/9) барояш дараҷаи илмии доктори илми филология (дипломи № 008354) дода шуд.

Мақсудов Б. муаллифи монография (4), дастур (5) ва барномаҳои таълимӣ (4) мебошад. Мақолаҳои илмӣ-тадқиқотӣ ва мақолаҳои илмӣ-оммавии ӯ (зиёда аз 170) дар дохил ва хориҷи кишвар ба забонҳои тоҷикӣ, форсӣ, дарӣ, русӣ ва англисӣ ба таъб расидаанд. Ӯ дар байни донишмандони соҳаи филология ба ҳайси муҳаққиқи дақиқназару пуркор шинохта шудааст. Дар тайёр кардани кадрҳои илмии филологӣ саҳм дорад. Як шогирди бевоситаи ӯ (Ғаффорوف Ш.) рисолаи номзодиашро дифоъ кардааст ва алҳол ҷаҳор шогирди дохилию хориҷии вай дар арафаи дифоъ қарор доранд. Мавсуф бо симо ва садои Тоҷикистон низ ҳамкориҳои хуб ба роҳ мондааст ва дар тарғиби донишҳои адабӣ саҳми назаррас мегузорад. Ба воситаи Ҷамъияти «Дониш» дар байни коллективҳои меҳнати шахру навоҳии Тоҷикистон мунтазам суҳанронӣ намуда, сиёсати имрӯзаи давлату ҳукумати моро тарғибу ташвиқ мекунад.

Мақсудов Б. дар вазифаҳои ҷонишини декан оид ба илм (1992-1996) ва ҷонишини декан оид ба корҳои таълими шӯъбаи ғоибона (1996-1997), кор кардааст. Борҳо узви Шӯрои олимони факултет ва узви бюрои иттифоқи касабаи факултет буд. Ҳоло узви Шӯрои олимони факултет, ҷонишини раиси Ҷамъияти дӯстии Тоҷикистону Туркия, узви ҳайъати таҳририяи маҷаллаи илмии «Язык. Литература. Образование» (Махачкала) мебошад.

Номгӯии таълифоти асосии профессор Мақсудов Бадриддин инҳоянд:

1. Рӯзгор ва осори Камоли Хуҷандӣ.-Душанбе: Сино,1994.-163 саҳ.
2. The aesthetic image of the, "threshold" in the lyric of Kamol Khujandi // Cira Bulletin. USA.- Vol.- № 12.- № 1.- Fall, 1996.-p.25-28
3. Сайре дар ғазалиёти Ироқӣ.-Душанбе: Деваштич, 2007.-168 саҳ.
4. Феҳристи нусхаҳои хаттии Маркази фарҳангии ба номи профессор Ш.Ҳусейнзода.-Душанбе: Сино, 2007.- 100 саҳ.
5. Ҷустуҷӯ дар аҳвол ва осори Ироқӣ.-Душанбе: Пайванд, 2009.-555 саҳ.
6. Равиши таҳқиқи адабиётшиносӣ.-Душанбе: Сино, 2012.-148 саҳ.

Абдусатторов Абдушукур – доктори илмҳои филологӣ, профессори кафедраи таърихи адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

28-уми апрели 1954 дар шаҳри Конибодом таваллуд шуда, соли 1976 шӯъбаи арабӣ-тоҷикии факултети шарқшиносӣ, соли 1992 шӯъбаи аспирантураи Донишгоҳи омӯзгории Тоҷикистонро хатм карда, соли 1994 рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Ташаккул ва таҳаввули рубоӣ дар адабиёти асрҳои X-XI форсу тоҷик» дифоъ намудааст. Соли 2003 рисолаи докториро дар мавзӯи «Таъсири забон ва адабиёти араб ба адабиёти асри XI (Аҳди Сомониён ва Ғазнавиёнӣ аввал)» дифоъ кардааст.

Муаллифи китобҳои «Талмеҳ дар шеъри аҳди Сомониён» (1996), «Рӯъяти Қуръон дар шеър» (1997), «Арабият ва адабиёти аҳди Ғазнавиён» (2001), «Равобити адабии Арабу Аҷам дар асри XI» (2003), «Шоирони аҳди Ғазнавиён» (1999, бо ҳамқаламии профессор Х. Шарифов), «Сӯзани Самарқандӣ. Мунтахаби ашъор» (2006, бо ҳамқаламии профессор Имомов М.), «Саъдии Шерозӣ. Насихат-ул-мулк» (2007, бо ҳамқаламии профессор Имомов М.), «Асрори шеъри марғуб» (2005), «Ашъори ҳамасрони Рӯдакӣ» (2007, бо ҳамқаламии профессор Х. Шарифов), «Ашъори ҳақимон ва орифон» (2011, бо ҳамқаламии профессор Х. Шарифов), «Таърихи адабиёти араб» (2009), «Таърихи Систон» (2013, бо ҳамқаламии профессор Имомов М.) ва зиёда аз 300 мақолаи илмӣ, илмӣ-омавӣ ва васоиту дастурҳои таълимӣ мебошад.

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: солҳои 2006-2009 мудири кафедраи забонҳои хориҷӣ ва солҳои 2009-2013 мудири кафедраи забони тоҷикии Донишгоҳи славянии Тоҷикистону Россия буд. А. Абдусатторов роҳбарии шогирдони зиёдеро бар уҳда дорад, то ҳол чанд нафар аз шогирдони эшон рисолаҳои номзодии худро дифоъ намудаанд.

Низомов Мухриддин Зайниддинович – доктори илмҳои филология, дотсенти кафедраи таърихи адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

2-юми феввали соли 1973 дар ноҳияи Файзобод таваллуд шуда, соли 1990 мактаби миёнаро бо медали нуқра, соли 1995 факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон ба номи В.И.Ленин (ҳоло ДМТ)-ро бо дипломи аъло хатм намудааст. Рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Масъалаҳои поэтикаи ғазалиёти Фаридуддин Аттори Нишопурӣ» соли 2002 Ҷимоя кардааст. Рисолаи докториашро бо унвони «Ҳафт авранг»-и

Абдуррахмони Чомӣ ва суннати маснависароӣ дар адабиёти форсӣ-тоҷикии асри XV” соли 2018 ҳимоя кард.

Дар соли 2009 барои саҳми арзанда дар таълиму тарбияи насли наврас бо Ифтихорномаи Вазорати маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон ва соли 2012 барои хизматҳои бисёрсолаи бенуқсон дар соҳаи маориф бо нишони “Аълочии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон” мукофотонида шудааст.

Муаллифи монографияҳои “Ҳафт авранг”-и Чомӣ ва анъанайи дostonсароӣ дар асри XV” (2014), “Хусусиятҳои гоҷавию бадеии маснавии «Силсилат-уз-заҳаб»-и Чомӣ” (2016), 5 барнома ва дастури таълимӣ, беш аз 100 мақолаи илмӣ ва илмӣ-оммавӣ мебошад. Китобҳои “Мурғи сахар”-и Маликушшуаро Баҳор (2006), “Таърихи адабиёти Эрон (ҷилди чаҳорум)” (2011) ва “Девон”-и Камолуддин Баной (2012)-ро бо ҳамкориҳои профессор Х. Шарифов ба чоп омода кардааст.

Фаъолияти роҳбарӣ чамбиятӣ: солҳои 2000-2002 ҷонишини декани факултети филология оид ба тарбия; солҳои 2007-2012 ҷонишини декани факултети филология оид ба илм; аз 2-юми майи соли 2012 то 31-уми декабри соли 2012 директори Маркази таъбу нашр, баргардон ва тарҷумаи ДМТ; солҳои 2013-2016 докторанти кафедраи таърихи адабиёти тоҷик.

Нозимова Гулрухсор Саидисломовна 12-уми сентябри соли 1978 дар ноҳияи Мӯъминобод, дар оилаи коргар таваллуд шудааст. Соли 1995 мактаби №30 ноҳияи мазкурро аъло хатм намудааст.

Соли 2002 ба факултети забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳ Рӯдакӣ дохил шуда, соли 2007 донишгоҳро аъло ба итмом расонидааст.

Баъди хатми донишгоҳ аз соли 2008 то соли 2009 ба ҳайси коромӯз-муҳаққиқ дар кафедраи таърихи адабиёти тоҷик, факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон фаъолият намудааст. Шурӯъ аз соли 2009 дар ҳамин кафедра ба ҳайси аспиранти

рӯзона қабул гашта, 12-уми апрели соли 2012, зери роҳбарии доктори илмҳои филологӣ, профессор Абдусатторов Абдушукур рисолаи номзадиашро дар мавзӯи «Пайдоиш ва рушди тамсил дар адабиёти асри X ва нимаи аввали асри XI» дифо намудааст. Соли 2011 дар мавзӯи рисолаи номзадӣ, китобчае бо унвони «Тамсил дар шеъри форсӣ-тоҷикии асри X ва нимаи аввали асри XI» ба таъб расонидааст. Аз соли 2009 то соли 2012 вобаста ба мавзӯи рисолаи илмиаш номгӯи чунин мақолаҳоро «Санъати масал дар нахустин осори адабиётшиносӣ», «Умумият ва тафовути маъноӣ масал, зарбулмасал ва тамсил», «Тасвирҳои тамсилӣ дар манзумаи «Дарахти Осуриг»» ва «Нақши «Калила ва Димна» дар таърихи таҳаввули насри тамсилӣ» дар маҷаллаи илмии Донишгоҳ «Паёми Донишгоҳ» ва Аҳбори Академия ба таъб расонидааст. Соҳиби як маҷмӯаи шеърӣ бо номи «Тулӯи сабзи як орзу» мебошад.

Муддати чор сол дар телевизион ба ҳайси муҳбири телевизион фаъолият намуда бо ифтихорномаи Кумитаи телевизион ва радиои Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон сарфароз гардидааст. Аз соли 2007 аз ӯ иттиҳоди журналистон мебошад.

Аз соли 2011 то соли 2012 дар Донишгоҳи славянии Руссияву Тоҷикистон ба ҳайси муаллими забони тоҷикӣ фаъолият намудааст.

Аз соли 2012 дар кафедраи таърихи адабиёти тоҷик, факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон ба ҳайси ассистенти кафедра фаъолият намуда истодааст.

12.04.2012 дар мавзӯи “Пайдоиш ва таҳаввули тамсил дар адабиёти форс-тоҷик (асри X ва нимаи аввали асри XI)” рисолаи номзадиро ӯ нимоя кардааст.

Муаллифи китоби “Тамсил дар шеъри форсӣ-тоҷикии асри X ва нимаи аввали асри XI” (2011), “Тулӯи сабзи як орзу” (2012), “«Пайдоиш ва таҳаввалули тамсил дар адабиёти форсу тоҷик (асри X ва нимаи аввали асри XI)»” (2016) ва барномаҳои таълимии “Адабиёти тамсилии форсу тоҷик” (2014) ва “Таърихи адабиёти тоҷик (барои донишҷӯёни факултетҳои ғайрифилологӣ) (ҳаммуаллифӣ)” (2015) зиёда аз 15 мақолаи илмӣ - оммавӣ мебошад.

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: солҳои 2013-2014 Раиси Шӯрои занони факултети филологияи ДМТ, солҳои 2013-2014 роҳбари маҷлиси “Адабиётшиносӣ”.

Юлдошев Абдулло Қурбонмамадович – номзади илмҳои филологӣ, дотсенти кафедраи таърихи адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

20-уми октябри соли 1948 дар шаҳри Оҳангарони вилояти Тошканд Ҷумҳурии Ўзбекистон таваллуд шуда, соли 1972 шӯбаи рӯзонаи факултети шарқшиносии ДМТ-ро хатм карда, соли 1987 рисолаи номзадиро дар мавзӯи “Таҳаввули ғазали арабӣ дар асрҳои V-VIII” дар Институти шарқшиносии АФ СССР дар шаҳри Москва дифоъ намудааст.

Муаллифи китобҳои “Рӯзгори Борбади ромишгар” (1987), “Санъо дар сарчашмаҳои забони арабӣ” (Санъо-1990), “Тамаддуни исломӣ: Тоҷикистон” (ба забони арабӣ) ва беш аз 50 мақолаи илмӣ ва илмӣ-омавӣ мебошад.

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: солҳои 1970–1972 тарҷумони забони арабӣ дар Ҷумҳурии Арабии Яман; солҳои 1977-1981 тарҷумони забони арабӣ дар Ироқ; соли 1992 - 1994 мудирӣ шӯбаи Осиё ва Африқои Идораи муносибатҳои дӯҷониба ва бисёрҷонибаи Вазорати корҳои хориҷии Ҷумҳурии Тоҷикистон; солҳои 1994–1997 мудирӣ Идораи муносибатҳои дӯҷониба ва бисёрҷонибаи Вазорати корҳои хориҷии Ҷумҳурии Тоҷикистон; 1998 - 2004 мудирӣ Идораи Осиё ва Африқои Вазорати корҳои хориҷии Ҷумҳурии Тоҷикистон; солҳои 2004 - 2006 мушовири Котиботи Созмони Ҳамкории Шанхай, Пекин; солҳои 2006-2007 ҷонишини Вазири корҳои хориҷӣ; солҳои 2007 - 2010 ҷонишини якуми Вазири корҳои хориҷӣ; солҳои 2010-2014 Сафири фавқулода ва мухтори Ҷумҳурии Тоҷикистон дар мамлақати Арабистони Саудӣ фаъолият намудааст.

Хайдаров Фахриддин Наботович – номзади илмҳои филологӣ, дотсенти кафедраи таърихи адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон

10-уми март соли 1968 дар ноҳияи Данғара таваллуд шуда, соли 1996 шӯбаи рӯзонаи факултети филологияи Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон ва соли 2000 шӯбаи рӯзонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистонро хатм карда, рисолаи номзадиро соли 2002 дар мавзӯи «Рӯзгор ва осори Бадри Чочӣ» дифоъ

намудааст.

Дар соли 2004 барои дастовардҳо дар соҳаи илмҳои гуманитарӣ бо «Ҷоизаи ба номи Исмоили Сомонӣ барои олимони ҷавон дар соҳаи илм ва техника» ва соли 2012 барои хизматҳои шоён дар соҳаи маориф ва

саҳми босазо дар таълим ва тарбияи мутахассисони соҳибкасб бо нишони «Аълоҷии маорифи Ҷумҳури Тоҷикистон» сарфароз гардонида шудааст.

Муаллифи китобҳои «Бадри Чочӣ. Гулчини девони ашъор» (2000), «Рӯзгор ва осори Бадри Чочӣ» (2002), Дастури методӣ оид ба таълифи рисолаи дипломӣ аз фанни таърихи адабиёти тоҷик (ҳаммуаллифӣ, 2010), «Гулистон»-и Саъдӣ (бо шарҳи вожаҳо ва таъбироту ифодаҳо, ҳаммуаллифӣ, 2015), Равзанаи нигоҳ (маҷмӯи мақолаҳо, ҳаммуаллифӣ, 2015) ва зиёда аз 20 мақолаву фишурдаҳои илмӣ ва илмию оммавӣ мебошад.

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: солҳои 2001-2004 мушовири ноиби аввали ректори ДДМТ, солҳои 2004-2006 мудирӣ шуъбаи таълими бахши ғоибонаи ДДМТ, солҳои 2006 – 2008 мудирӣ сектори тарбияи ДДМТ, солҳои 2008-2010 мудирӣ шуъбаи мониторинг ва назорати сифати таълими ДМТ, солҳои 2010 -2013 сардори Маркази тестӣ ва мониторинги сифати таълими ДМТ, аз августи соли 2013 то феввали соли 2016 декани факултети журналистикаи ДМТ фаъолият намудааст. Аз соли 2016 дар вазифаи сардори Раёсати таҳсилоти олии касбӣ ва баъдидипломии Вазорати маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон ифои вазифа дорад.

Ҳочибоева Лола Тоҷибоевна – муаллими калони кафедраи таърихи адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

5-уми майи соли 1972 дар ноҳияи Зафаробод таваллуд шуда, соли 1989 мактаби миёна, соли 1994 факултети филологияи ДМТ, соли 1997 шуъбаи рӯзонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии Тоҷикистонро хатм кардааст.

Муаллифи мақолаҳои «Таъвили ашъори Рӯдакӣ дар гуфтори Абӯсаиди Абулхайр» (2012), пешгуфтори китоби «Маҷмӯаи рубоӣҳои Абӯсаиди Абулхайр» (2013), «Тарҳи ҷамол дар рубоӣҳои Абӯсаиди Абулхайр», «Эпические сказания – мост методу древностью и настоящим в Таджикистане» / “Epic Stories that Bridge Ancient and Present worlds in Tajikistan”.

Беш аз 20 китобро аз хати форсӣ ба кириллии тоҷикӣ баргардондааст, аз ҷумла, китобҳои «Таъсири Миср дар тамаддуни Эрони бостон» (2007), «Мероси ишроқии Мавлоно Ҷалолуддини Румӣ» (2008), «Турк ва Тур дар «Шоҳнома»-и Фирдавсӣ» (2009). Мутарҷими новеллаи «Тӯморҳои наврӯзӣ» - и Эраҷ Баширӣ аз форсӣ ба русӣ («Новогодние свитки») аст.

Авғонов Алишер Файзуллоевич – номзади илмҳои филология, муаллими калони кафедраи таърихи адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

26-уми ноябри соли 1987 дар ноҳияи Орчоникидзеобод (ҳоло шаҳри Ваҳдат) таваллуд шудааст. Соли 2004 мактаби миёна, соли 2009 факултети филологияи тоҷик, соли 2013 шӯъбаи рӯзонаи аспирантураи ДМТ хатм намудааст. Соли 2018 рисолаи номзадиро дар мавзӯи “Пайдоиш ва рушди шеъри маснӯъ дар адабиёти форс-тоҷик (асрҳои XI-XII)”

бомуваффақият ҳимоя намуд.

Муаллифи мақолаҳои “Қавомии Мутарразӣ ва қасидаи маснӯи ӯ (2012), “Соҳторшиносии қасидаи “Бадоеъ-ул-асҳор-фи-саноеъ-ул-ашъор” (2012); “Воситаҳои бадеии шеъри маснӯъ” 2012, “Матни комили қасидаи маснӯи Қавомии Мутарразӣ” (2012), “Қасидаи маснӯъ ва анвои он” (2012), “Маънӣ ва мафҳуми шеъри маснӯъ” (2013), “Хабари қатли Абӯмуслими Хуросонӣ” (2014).

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: аз 01.09.2014 -2016 чонишини декан оид ба тарбияи факултети филологияи ДМТ.

Латифов Фатҳилло Ғаниевич – ассистенти кафедраи таърихи адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

10-уми март соли 1986 дар деҳаи Қуми ноҳияи Айнӣ таваллуд шуда, соли 2005 мактаби миёна, соли 2010 шӯъбаи рӯзонаи факултети филологияи ДМТ, соли 2013 шӯъбаи рӯзонаи аспирантураи Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро хатм намуда, дар мавзӯи «Масъалаҳои соҳтор ва мундариҷаи қасоиди Амир Хусрави Деҳлавӣ» тадқиқоти илмӣ бурда истодааст.

Муаллифи мақолаҳои “Сарчашмаҳои адабии қасидаи “Дарёи аброр”-и Амир Хусрави Деҳлавӣ” (2013), “Муҳтавиёти қасоиди Амир Хусрав” (2013), “Соҳт ва таркиби қасоиди Амир Хусрави Деҳлавӣ” (Техрон, 2015) мебошад.